

РЕШЕНИЕ

№ 2841

гр. София, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-III-Б, в закрито заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Ем. Владимирова

като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20221100508572 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435 – чл. 438 от ГПК.

Образувано е по жалба от 21.06.2022 год. на длъжника И. К. В., чрез адв. П.Ч. /надлежно упълномощен/, срещу отказ, обективиран в съобщение с изх.№28785 от 30.05.2022 год., на частен съдебен изпълнител М.П., с рег.№851 на КЧСИ, по изпълнително дело №20228510400172, да бъде прекратено изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК, както и на основание чл. 433, ал. 1, т. 4 вр. с чл. 402, ал. 3 ГПК.

Жалбоподателят поддържа, че процесното изпълнително дело било образувано въз основа на обезпечителни заповеди, които били издадени от СГС, НО, във връзка с постановени определения за налагане на обезпечителни мерки /възбрани и запори/ по реда и при условията на чл. 73, ал. 2 НПК. Т.е. изпълнението не било образувано за принудително събиране на вземания. Следователно при отмяна на обезпечителните мерки съдебният изпълнител бил длъжен да прекрати изпълнителното производство. В случая обезпечителните мерки били отменени с постановление от 18.05.2022 год. на прокурор при СГП, като незаконосъобразно съдебният изпълнител бил отказал да прекрати изпълнителното производство с мотива, че не е представено определение на съд, съгласно нормата на чл. 402, ал. 3 ГПК. Обезпечителните мерки били допуснати и подлежали на отмяна по реда на НПК, като процесуалните норми в ГПК намирали само субсидиарно приложение. Разпоредбата на чл. 234, ал. 8 НПК предвиждала, че именно прокурорът е компетентен да отмени мерките за процесуална принуда и мярката за обезпечаване на гражданския иск при изтичането на определените в посочената норма срокове за висящност

на досъдебното производство. Отмяната на мерките била предвидена в интерес на обвиняемия и прилагането им след изтичане на сроковете било недопустимо. Съдът бил компетентен да отмени мерките за процесуална принуда или мярката за обезпечаване на гражданския иск само в хипотезата на отказ от страна на прокурора, каквато отказ в разглеждания случай не бил налице. Поради това и с оглед специалните норми на НПК по отношение на обезпечаването на гражданския иск в наказателното производство, надлежният акт, с който се отменяло обезпечението, респ. съдебният изпълнител бил длъжен да изпълни, било постановлението на прокурора.

Взискателят Х.В.К. счита, че жалбата следва да бъде оставена без уважение. Поддържа, че процесното изпълнително дело било образувано въз основа на издадена обезпечителна заповед. Въпреки че не били извършени действия по разследването, по молба на защитника на обвиняемия било издадено постановление от 18.05.2022 год. от прокурор при СГП за отмяна на наложените запори на основание чл. 234, ал. 8 НПК. Според приложимата норма на чл. 200, изр. 2 НПК, това постановление подлежало на обжалване пред прокурор от по-горестояща прокуратура. В частност постановлението от 18.05.2022 год. било обжалвано пред Апелативна прокуратура – София. Не били налице основанията за прекратяване на изпълнителното производство, предвидени в чл. 433, ал. 1 ГПК. Нормата на чл. 234, ал. 8 НПК предвиждала, че взетите по отношение на обвиняеми мерки за процесуална принуда, както и мярката за обезпечаване на гражданския иск, ако основанията за нейното налагане е отпаднало, се отменят от прокурора след изтичане на повече от една година и шест месеца от привличането в случаите на тежко престъпление и повече от осем месеца – в останалите случаи. Следователно условие за отмяната на обезпечителна мярка било да е отпаднало основанията за нейното налагане. Т.е. действието на обезпечителната мярка можело да продължи повече от предвидените в чл. 234, ал. 8 НПК срокове. Горепосоченото постановление било незаконосъобразно, като освен това в същото липсвало обсъждане на втората предпоставка по чл. 234, ал. 8 НПК, а именно дали основанията за налагане на обезпечителната мярка е отпаднало.

В мотивите си по чл. 436, ал. 3 ГПК съдебният изпълнител заявява, че жалбата е процесуално допустима, но е неоснователна. Счита, че отмяната на наложените обезпечителни мерки следва да се осъществи по реда на ГПК, като в частност обезпечителната заповед не била отменена от съда.

Софийският градски съд, след като взе предвид доводите на страните, мотивите на частния съдебен изпълнител и прецени данните по делото, намира за установено следното:

Изпълнително дело №20228510400172 по описа на частен съдебен изпълнител М.П., с рег.№851 на КЧСИ, е било образувано по молба от 09.02.2022 год. на Х.В.К. въз основа на обезпечителна заповед от 07.02.2022 год., издадена по ВНЧД №82/2022 год. по описа на САС, НК, III с-в, за налагане на обезпечителна мярка: ЗАПОР върху вземанията на И. К. В. по банковите му сметки в търговски банки /изброени в заповедта/ до размер на 200 000 лв.

На 30.05.2022 год. длъжникът И. К. В. подал молба до частния съдебен изпълнител, съдържаща искане за прекратяване на изпълнителното производство, като е представил

постановление от 18.05.2022 год. на прокурор при СГП, с което на основание чл. 234, ал. 8 НПК се отменя наложената обезпечителна мярка „запор“ върху банковите сметки на И. К. В. до размер на 200 000 лв.

Искането на длъжника е било оставено без уважение с обжалваното постановление, обективизирано в съобщение с изх.№28785 от 30.05.2022 год. /което му е било надлежно съобщено на 07.06.2022 год./, поради това, че няма основания за прекратяване на изпълнителното производство по чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК, както и поради липсата на предпоставките, посочени в чл. 402, ал. 3 ГПК.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Жалбата е подадена от легитимирана страна срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 435, ал. 2, т. 6 ГПК и в срока по чл. 436, ал. 1 ГПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Основанията, осуетяващи реализацията на правото на взыскателя, са изрично и изчерпателно уредени в разпоредбата на чл. 433, ал. 1 ГПК. Само настъпването на някоя от законоустановените хипотези освобождава съдебния изпълнител от служебните му задължения по отношение на взыскателя. Без да е констатирал такова основание, органът по изпълнението няма свободата да го преустанови.

На първо място е необходимо да бъде посочено, че хипотезата по чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК е неприложима в частност, тъй като същата предвижда защита на длъжника, основаваща се на твърдение за осъществено плащане на парично вземане /вземания/, удостоверено в автентична разписка от кредитора или сигурен платец /пощенска станция или банка/.

На следващо място СГС приема, че съдебният изпълнител дължи изпълнение на обезпечителната заповед, така както е издадена и докато тя не бъде обезсилена или не се отмени актът, въз основа на който е издадена – чл. 433, ал. 1, т. 3 и 4 ГПК.

Мерките за обезпечаване на гражданския иск в наказателния процес се вземат по реда на ГПК на основание чл. 73, ал. 2 НПК, но от наказателния съд /съответният първоинстанционен съд или съдът, който разглежда наказателното дело/ – чл. 73, ал. 4 НПК, който съответно осъществява и инстанционен контрол върху определението за допускане на обезпечението – виж и Тълкувателно решение № 2/2012 год. на ВКС по тълк.дело № 1/2012 год., ОСНК.

Правомощието на прокурора, установено в чл. 234, ал. 8 НПК, се отнася до всички мерки за процесуална принуда, взети спрямо обвиняемия, като единствено по отношение на мярката за обезпечаване на гражданския иск е предвидено и едно специално условие – ако основанието за нейното налагане е отпаднало. Това условие е въведено с цел да не се засягат правата на пострадалия, доколкото гражданският иск може да бъде разглеждан и извън наказателното производство, както и при неговото прекратяване. В последната хипотеза, при която обвинителен акт не се внася в съда, ако разглеждането на гражданския иск се извършва по реда на ГПК пред гражданския съд извън наказателното производство, само

гражданският съд, но не и прокурорът, ще бъде компетентен да отмени наложената от прокурора мярка за процесуална принуда. По отношение на останалите мерки за процесуална принуда /в т.ч. мерките за обезпечаване на наказанията „глоба“ и „конфискация“ – като част от системата наказания по НК – виж чл. 72 НПК/ обаче разпоредбата на чл. 234 НПК не ограничава правомощията на прокурора, който следи служебно за настъпването на отменителното основание, и само ако той бездейства и не изпълни задължението си по ал. 8, в ал. 9 изрично е предвидено, че мерките за процесуална принуда се отменят по искане на обвиняемия или на неговия защитник от съответния първоинстанционен съд – в този смисъл Определение № 94 от 03.06.2022 год. на ВКС по ч.гр.дело № 675/2022 год., I г. о., ГК.

В контекста на изложеното настоящият съдебен състав приема, че не са налице предпоставките за прекратяване на изпълнителното производство по чл. 433, ал. 1, т. 4 ГПК. Законосъобразно частният съдебен изпълнител не е зачел правната последица на представения от длъжника акт – постановление на прокурор при СГП, издадено по неприключило досъдебно производство на основание чл. 234, ал. 8 НПК, тъй като липсва санкция от страна на съда /виж и разясненията по т. 5 от Тълкувателно решение № 2/2012 год. на ВКС по тълк.дело № 1/2012 год., ОСНК/.

Ето защо жалбата на длъжника И. Кирлов В. следва да бъде оставена без уважение.

Предвид изложените съображения, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на длъжника И. К. В. срещу отказ, обективиран в съобщение с изх.№28785 от 30.05.2022 год., на частен съдебен изпълнител М.П., с рег.№851 на КЧСИ, по изпълнително дело №20228510400172, да бъде прекратено изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК и чл. 433, ал. 1, т. 4 вр. с чл. 402, ал. 3 ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____